

צו א מיי פיש מלכות
מלכס הלכה די:
צו ב מיי סס הלכה ד:
צו ג מיי סס הלכה א:
והלכה ה:
צו ד ה מיי סס הלכה:

תורה אור השלם

1. ואך את המבט לפשתיכם אדרשו מיד כל תיה אדרשו ומיד האדם מיד איש אהיו אדרשו את נפש האדם: בראשית ט ה
2. שפך דם האדם באדם דמו ישפך כי בצלם אלהים עשה את האדם: בראשית ט ו
3. כי ידעתי למען אשר יצוה את בני ואת בתיו אתיו ושמרו דרך יי לעשות צדקה ומשפט למען הביא יי על אברהם את אשר דבר עליה: בראשית יח יט
4. על כן יעזב איש את אביו ואת אמו וידבק באשתו והיו לבשר אחד: בראשית ב כד
5. איש איש אל כל שאר בשור לא תקרב לגלות ערוה אפי' יקרא יי ו יצו יי אלהים על האדם לאמר מכל על הין אכל חבאב: בראשית ב טו

לנערה המאורסה דלדידהו לית להו. והא לאמר נסוף פ"ק דצ"ז (דף טו: ושם) אותו היום עבר אותו הרשע חמש עשרות זב על נערה המאורסה אע"ג דלא נטוו דבר מכוער הוא דקחשיב נמי ושת אל הנכורה אע"פ שלא הוזהרו על כך ואשכחן נמה שפיסר הכתוב בנשותו דבר שמתירה תורה לאסור דלמרי לקמן (נח: כתיב מותר בנמו ונפי כהן משום הוריות י: אמרי' לטו ושמתי בנתיבי הס נמכונו לדבר מלוא דליקיס ילכו נס הוא שנחכונו לדבר ענינה ופושעים יכסלו נס: ואי בדינא דידהו סיף הוא. המ"ל דמנא דני מנשה הוא דלמר כל מיתה האמורה לבני נח מנק: וחכמים אוסרים הרבה עריות. פ"ה כגון כל חיבי כריתות דלרנן אימרונו להו בני נח מאש איש לכל האמור בפרשה ור"מ לא דריש איש איש לרבוה אע"ג דלעיל (דף טו:) גבי ברכת השם דריש ר"מ איש איש ומשמע דמלן דריש חדל דריש כוליה דממוך כן מסיק לעיל על שבע מלות בני נח נהרג הס משמיה דנפשיה והכא ר"מ אליבא דר' עקיבא דממוקי לה כסמוך מיהו הא דמרינן לעיל נכרי מאש איש היינו בעריות דין אלל דידהו נ"ל מדמתיב לאמר אי"כ בין לר' מאיר בין לרנן הא דלריש איש איש היינו בעריות דין אלל דידהו מדמתיב לאמר ודריש להו רנן לכל עריות דידהו אלל לר"מ ס"ל כיון שפירש צנני נח על כן יעזב איש דהיינו חיבי ממות הן הן העריות שמוזהרין עליהן ואין להרבות יותר:

הוררתו שאם בקדושה ולידתו בקדושה. פ"ה דנקט הכי משום למעוטי הורמו ולידתו בקדושה כיון דמיי לשראל גור צו ר"מ אפי' בשאר האב ואפי' שגולדו אותו הקרובים צהיומו נכריס ו"ל איפכא דלרנן כיון דהורמו ולידתו בקדושה הרי הוא ישראל ומותר אפי' בנחמו מן האס שגולדו מקודס דליכא למיגור שלא יאמרו בנמו מקדושה חמורה לקדושה קלה כיון דלית בהו ד פסלות' דהנהו ודאי כשמי אמהות דמו ועי"ל דהורמו ולידתו בקדושה נמי כן דינו והא דלא נקטי לרבותא משום דלא פסיקא ליה למתני שאין להס שאר האב דמה שגולד לאציו בקדושה אסור מדאורייתא: נשא

הוא אמר רב נחמן בר יצחק ימאי אשת איש דקתני כגון שנכנסה לחופה ולא נבעלה דלדידהו לית להו דיינינן להו בדינא דידן דתני ר' חנינא יבעולת בעל יש להן נכנסה לחופה ולא נבעלה אין להן תניא כוותיה דר' יוחנן כל ערוה שב"ד של ישראל ממתין עליה בן נח מוזהר עליה אין ב"ד של ישראל ממתין עליה אין בן נח מוזהר עליה דברי רבי מאיר וחכמים אומרים (א) הרבה עריות יש שאין בית דין של ישראל ממתין עליהן ובן נח מוזהר עליהן בא על עריות ישראל נידון בדיני ישראל בא על עריות בן נח נידון בדיני בן נח ואינו אין לנו אלא נערה המאורסה בלבד ונחשוב נמי נכנסה לחופה ולא נבעלה האי תנא תנא דבי מנשה הוא דאמר כל מיתה האמורה לבני נח אינו אלא חנק אירי ואירי חנק הוא **וסבר רבי מאיר** כל ערוה שבית דין של ישראל ממתין עליה בן נח מוזהר עליה והא תנאי ג' נג' שהיתה

נהרג עליו. היינו מילא צו לשפכות דמים דהו קרוז להמיר ואינו מותר כותי כותי וכותי בישראל חיבי וכן ישראל בישראל אלל ישראל כותי פטור ואליבא דרבי יוחנן אלל רנן פליגי עליה ואמרי היתר גמור הוא וליכא כיוצא בו: **מפי איש**. על ידי דין איש או עד איש:

אף על העוברין. נמה האם וילאו ילדיה נהרג עליהן ובישראל עד שיאל לאור העולם כדמנן בנמ' (גלה) (דף מה.) מינוק בן יוס אחד ההורגו חיבי היכא דקיס ליה בגויה שכלו לו מדשו ואינו נפל: מיד כל חיבי. מיד כל דבר מי: **שופך דם האדם באדם**. שמוך האדם דמו ישפך: זה מנק. לטון דמו יולא למוך: ואשה. בת נח לא מפקדה על הדין: כיוסו. היינו נשים: **מה תלמוד לומר איש איש**. אל כל שאר בשור וגו': בעריות דין. באשט איש ישראל: למאי הלכא. נדון דיני ישראל: שלדין עדה ועדים והספאה. בישראל: מנרע נרע. זה הכא על אשת ישראל מהכא על אשת כותי שנהרג צעד אחד ובדין אחד ואלא צהתלה.

מגרע גרע לשון קולא ובתמיהה: לא נלרבה. האי דקתני נידון דיני ישראל: אלל. שבה על נערה המאורסה ישראלית: דלדידהו לית להו מיתה צנערה המאורסה אלל צנעולת בעל וגבי ישראל נהרג מריבוא דאיש איש על כרחך (ה) האי דקטלוה משום דלמריבה באשט איש בישראל ולגבייהו לאו אשט איש נחייב קטלה לידהו אלל נידון בסקילה אלל אין לרין עדה ועדים והתראה דלא גרע מעריות דידהו: אלל. בא על אשת איש ישראל דיניא דידהו דיינינן ליה בתמיה: בא על נערה המאורסה נידון בסקילה. בישראל (א) דהא דיניא דידהו סיף הוא דכל מיתת בן נח אינו אלל סיף (ב) לרנן דפליגי אמנא דני מנשה: נכנסה לחופה ולא נבעלה. דיני ישראל חנק הוא כשאר אשת איש דגבי סקילה כמיב נערה בתולה מאורסה וגו' (ד) ודרשין (כסונו דף מה.) בתולה ולא צעולה מאורסה ולא נשואה ומאי נשואה אלימא נשואה ונבעלה מצתולה ולא צעולה נפקא אלל שנכנסה לחופה ולא נבעלה ומעטה קרא מסקילה וישנה בנחק דהכל היו בכלל נושא ונאפת וילאה ארוסה לידון צנעמה וו סלא ילאה עמדה בכללה: **צעולה בעל יש להס**. דכמיב (ב) ויהיא צעולת בעל ולא כמיב ויהיא אשת איש אלמא הנך מת משום צעולתו של בעל ולא מפני קדושין וחופו: סניא כווסיה דרבי יוחנן. דלמר בא על עריות ישראל דקתני נידון דיני ישראל לא מתוקמא אלל צנעמה לחופה או צנערה המאורסה וכי' דלדידהו לית להו: אין צ"ד של ישראל ממתין עליה. כגון חיבי כריתות אחרות ואחות אביו ואחות אמו ואשת אחיו ואשת אחי אביו ואחות אשתו: אין בן נח מוזהר עליה. כדמפרש לקמן (נח:) דר' מאיר אליבא דר"ע אמרה דנקי ליה עריות צנני נח מעל כן יעזב איש וגו' (ו) והתם חיבי מיתות

הוא דכתיבי: **הרבה עריות יש**. כגון כל חיבי כריתות בן נח מוזהר עליהם דלרנן אפרשו ור"מ לא דריש איש איש לרבוה: **בא על עריות ישראל**. בעריות: עריות בני נח. כווסיות: ואנו אין לנו. סיהא בן נח חלוק בין ישראלית לכותית אלל נערה המאורסה משום דלדידהו לית להו קטלינן ליה בקטלה דידן: אידי ואידי חנק הוא. דינו ודינין שוין צה: שהורמו

(א) [לקמן ע"א:] (ב) [ועל ע"א:] (ג) [מסופ' דע"ו] פ"ט ע"ט (ד) [ימות נח. ע"ט. (ה) [דברים כג.] (ו) [ב"רש"י (ז) [ג"ל ארבע. (ח) [שין לקמן דף נח. (ט) [ב"רש"י: הקרובים נשים. (י) [ב"רש"י: גימ. (יא) [ג"ל לו. רש"י.]

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה דלדידהו וכי' על כרחך כיון דקטלוה:

הגהות הגר"א

[א] נ"מ הכנה עריות נשום קו על מיתת הרבה עריות ונ"מ הרמב"ם לא גרס לה ומפרש דגם חכמים ס"ל כ"מ ואין מוסיפין רק אחרות מאלו כפסוקא דקרא וגם אמנה וגו' ולא כדמיהל דלקמן ומבט שש עריות לבני יב"ע ויב"ע וחכמים (ועי' מש"כ רבינו ב"ד סי' רס"ט פ"ק ג')

הגהות מהר"ב

[א] רש"י ד"ה בא על נערה המאורסה נידון בסקילה כשהוא כן ה"ס ד' ואמ"ו מה"ס ולי' דיניא דידהו וכי' נ"ל:

ארבע מיתות פרק שביעי סנהדרין

נט.

עין משפט
נר מצוה

קרב א מ"י פ"י מהל'
מלכים הל"ט:
ב (מ"י) ס"ז

כ"י וע"י אמת אמר
(א) ו"י חסופות מניגה
(ב) ו"י חסופות מניגה
(ג) ו"י חסופות מניגה
(ד) ו"י חסופות מניגה
(ה) ו"י חסופות מניגה
(ו) ו"י חסופות מניגה
(ז) ו"י חסופות מניגה
(ח) ו"י חסופות מניגה
(ט) ו"י חסופות מניגה
(י) ו"י חסופות מניגה

והא דינין קום עשה. משפט הוא וקא חשיב: ומשני קום עשה ושז אל
העשה הוא. קום עשה משפט ושז ואל תעשה על אפילו אינו מלוה
לעשות מכשפט והוא יושב וזכור מוזהר הוא שלא לעשות עול ואזהרת לא
תעשו עול (ויקרא יט) אינה קום עשה משפט אלא לחודה קיימת שב

אלא הארב. פרש"י ולית ליה לר"מ אחס קרוין אדם וקשה דכפ"ק
דכריתות (דף י:) פטור סך משמת המעשה לעבוד כוכבים
ומשמע דהוי עטמא משום דכתי' על צדק אדם לא יסך אדם קרוין אדם
מיהו מנינו למימר דעטמא משום דכל שיטו צדק צדל סך וכל שאינו

והא דינין קום עשה הוא וקא חשיב קום
עשה ושז אל תעשה נינהו (א) ואמר ר' יוחנן
עובד כוכבים שעוסק בתורה חייב מיתה
שנאמר 'תורה צוה לנו משה מורשה לנו
מורשה ולא להם וליחשבה גבי שבע מצות
מ"ד מורשה מיגול קא גזיל לה מאן דאמר
(ב) מאורסה דינו כנערה המאורסה דבסקילה
מיתבי היה (ר"מ) אומר מניין שאפילו עובד
כוכבים ועוסק בתורה שהוא ככהן גדול
שנאמר 'אשר יעשה אותם האדם וחי בהם
כהנים לויים וישראלים לא נאמר אלא האדם
הא למדת שאפילו עובד כוכבים ועוסק
בתורה הרי הוא ככהן גדול (ג) בשבע
מצות דירהו: ר' חנינא בן גמליאל אומר אף
הדם מן החי: ת"ר (ד) אך בשר בנפשו דמו
לא תאכלו זה אבר מן החי רבי חנינא
בן גמליאל אומר אף הדם מן החי מ"ש דרבי
חנינא בן גמליאל קרי ביה בשר בנפשו לא
תאכל דמו בנפשו לא תאכל ורבנן ההוא
(ה) למישרי שרצים הוא דאתא כיוצא בדבר
אתה אומר (ד) רק חזק לבלתי אכל הדם כי
הדם הוא הנפש וגו' (א) (רק חזק לבלתי אכל
הדם זה אבר מן החי כי הדם הוא הנפש
זה דם מן החי) ורבנן ההוא לדם הקזה
שהגשמה יוצאה בו הוא דאתא למה לי
למיכתב לבני נח ולמה לי למשני בסני
כד' יוסי בר' חנינא דא"ר יוסי בר' חנינא
כל מצוה שנאמרה לבני נח ונשנית בסני
לזה ולזה נאמרה לבני נח ולא נשנית בסני
לישראל נאמרה ולא לבני נח ואנו אין לנו
אלא גיד הנשה ואליבא דר' יהודה אומר מר
כל מצוה שנאמרה לבני נח ונשנית בסני
לזה ולזה נאמרה אדרבה מרגשנית בסני
לישראל נאמרה ולא לבני נח מדאיתני
עבודת כוכבים בסני ואשכחן דענש עוברי
כוכבים עילויה ש"מ לזה ולזה נאמרה: לבני
נח ולא נשנית בסני לישראל נאמרה ולא
לבני נח: אדרבה מדלא נישנית בסני לבני
נח נאמרה ולא לישראל ליכא מידעם
דלישראל שרי "ולעובד כוכבים אסור ולא
והרי יפת תואר התם משום דלאו בני כיבוש
נינהו והרי פחות משה פרוצה התם "משום
דלאו בני מחילה נינהו: כל מצוה שנאמרה
לבני נח ונישנית בסני לזה ולזה נאמרה
והרי

והא דינין קום עשה הוא וקא חשיב קום
עשה ושז אל תעשה נינהו (א) ואמר ר' יוחנן
עובד כוכבים שעוסק בתורה חייב מיתה
שנאמר 'תורה צוה לנו משה מורשה לנו
מורשה ולא להם וליחשבה גבי שבע מצות
מ"ד מורשה מיגול קא גזיל לה מאן דאמר
(ב) מאורסה דינו כנערה המאורסה דבסקילה
מיתבי היה (ר"מ) אומר מניין שאפילו עובד
כוכבים ועוסק בתורה שהוא ככהן גדול
שנאמר 'אשר יעשה אותם האדם וחי בהם
כהנים לויים וישראלים לא נאמר אלא האדם
הא למדת שאפילו עובד כוכבים ועוסק
בתורה הרי הוא ככהן גדול (ג) בשבע
מצות דירהו: ר' חנינא בן גמליאל אומר אף
הדם מן החי: ת"ר (ד) אך בשר בנפשו דמו
לא תאכלו זה אבר מן החי רבי חנינא
בן גמליאל אומר אף הדם מן החי מ"ש דרבי
חנינא בן גמליאל קרי ביה בשר בנפשו לא
תאכל דמו בנפשו לא תאכל ורבנן ההוא
(ה) למישרי שרצים הוא דאתא כיוצא בדבר
אתה אומר (ד) רק חזק לבלתי אכל הדם כי
הדם הוא הנפש וגו' (א) (רק חזק לבלתי אכל
הדם זה אבר מן החי כי הדם הוא הנפש
זה דם מן החי) ורבנן ההוא לדם הקזה
שהגשמה יוצאה בו הוא דאתא למה לי
למיכתב לבני נח ולמה לי למשני בסני
כד' יוסי בר' חנינא דא"ר יוסי בר' חנינא
כל מצוה שנאמרה לבני נח ונשנית בסני
לזה ולזה נאמרה לבני נח ולא נשנית בסני
לישראל נאמרה ולא לבני נח ואנו אין לנו
אלא גיד הנשה ואליבא דר' יהודה אומר מר
כל מצוה שנאמרה לבני נח ונשנית בסני
לזה ולזה נאמרה אדרבה מרגשנית בסני
לישראל נאמרה ולא לבני נח מדאיתני
עבודת כוכבים בסני ואשכחן דענש עוברי
כוכבים עילויה ש"מ לזה ולזה נאמרה: לבני
נח ולא נשנית בסני לישראל נאמרה ולא
לבני נח: אדרבה מדלא נישנית בסני לבני
נח נאמרה ולא לישראל ליכא מידעם
דלישראל שרי "ולעובד כוכבים אסור ולא
והרי יפת תואר התם משום דלאו בני כיבוש
נינהו והרי פחות משה פרוצה התם "משום
דלאו בני מחילה נינהו: כל מצוה שנאמרה
לבני נח ונישנית בסני לזה ולזה נאמרה
והרי

והא דינין קום עשה הוא וקא חשיב קום
עשה ושז אל תעשה נינהו (א) ואמר ר' יוחנן
עובד כוכבים שעוסק בתורה חייב מיתה
שנאמר 'תורה צוה לנו משה מורשה לנו
מורשה ולא להם וליחשבה גבי שבע מצות
מ"ד מורשה מיגול קא גזיל לה מאן דאמר
(ב) מאורסה דינו כנערה המאורסה דבסקילה
מיתבי היה (ר"מ) אומר מניין שאפילו עובד
כוכבים ועוסק בתורה שהוא ככהן גדול
שנאמר 'אשר יעשה אותם האדם וחי בהם
כהנים לויים וישראלים לא נאמר אלא האדם
הא למדת שאפילו עובד כוכבים ועוסק
בתורה הרי הוא ככהן גדול (ג) בשבע
מצות דירהו: ר' חנינא בן גמליאל אומר אף
הדם מן החי: ת"ר (ד) אך בשר בנפשו דמו
לא תאכלו זה אבר מן החי רבי חנינא
בן גמליאל אומר אף הדם מן החי מ"ש דרבי
חנינא בן גמליאל קרי ביה בשר בנפשו לא
תאכל דמו בנפשו לא תאכל ורבנן ההוא
(ה) למישרי שרצים הוא דאתא כיוצא בדבר
אתה אומר (ד) רק חזק לבלתי אכל הדם כי
הדם הוא הנפש וגו' (א) (רק חזק לבלתי אכל
הדם זה אבר מן החי כי הדם הוא הנפש
זה דם מן החי) ורבנן ההוא לדם הקזה
שהגשמה יוצאה בו הוא דאתא למה לי
למיכתב לבני נח ולמה לי למשני בסני
כד' יוסי בר' חנינא דא"ר יוסי בר' חנינא
כל מצוה שנאמרה לבני נח ונשנית בסני
לזה ולזה נאמרה לבני נח ולא נשנית בסני
לישראל נאמרה ולא לבני נח ואנו אין לנו
אלא גיד הנשה ואליבא דר' יהודה אומר מר
כל מצוה שנאמרה לבני נח ונשנית בסני
לזה ולזה נאמרה אדרבה מרגשנית בסני
לישראל נאמרה ולא לבני נח מדאיתני
עבודת כוכבים בסני ואשכחן דענש עוברי
כוכבים עילויה ש"מ לזה ולזה נאמרה: לבני
נח ולא נשנית בסני לישראל נאמרה ולא
לבני נח: אדרבה מדלא נישנית בסני לבני
נח נאמרה ולא לישראל ליכא מידעם
דלישראל שרי "ולעובד כוכבים אסור ולא
והרי יפת תואר התם משום דלאו בני כיבוש
נינהו והרי פחות משה פרוצה התם "משום
דלאו בני מחילה נינהו: כל מצוה שנאמרה
לבני נח ונישנית בסני לזה ולזה נאמרה
והרי

זכמו וגו' ובגלל המועצות האלה וכן בעריות (ויקרא יח) כי את כל
המועצות האל שמע מיניה כי יהיב קודשא בריך הוא מורה לישראל
לא שקליניהו להנך מבני נח ובדקיימי להו קיימי וכל שלא נשנית
בסני נאמר לישראל ולא לבני נח מסני ואילך אע"ג דעד
כייני נטונו עליה מללא הדר תנייה בסני כדאיתא בעבודת כוכבים
שיאלו לקדושה עמדו באיסורין אבל עובדי כוכבים נטלו מהן. ולקמן פריך דילמא להכי לא נשנו דלכני נח הוא דאסירי ולא לישראל ומשני ליכא
מדי דלישראל שרי ולעובדי כוכבים אסור שכשילאו מכלל בני נח להתקדש יאלו ולא להקל עליהם וזהו ליכא למימר דא"כ אמאי
אמני עבודת כוכבים הילך על כרחיך אותה שלא נשנית אינה צדני נח. הילכך אם לא נשנית אבר מן החי הוה אמיינא נעלוה
מבני נח ממתן תורה ואילך: ואנו אין לנו. אזהרה צדני נח ולא נשנית בסני אלא גיד הנשה: ואליבא דרבי יהודה. דאמר בפרק
גיד הנשה (חולין דף ק:) מבני יעקב נאסר גיד הנשה שהיו בני נח קודם מתן תורה ורבנן פליגי ואמרו בסני נאמר ולא להם
אלא שכתב מתן תורה כהנו משה במקום המעשה על העמיד לידע מאיזה טעם נאסר להם ולרבי יהודה גופיה
לישראל נאמר ולא לשאר בני נח דהא בני ישראל כתיב (בנאשית יג.) והא דקאמר הכא דלותן העומדות באיסורין לבני נח לעולם הולך לשנותן
בסני לאו משום דאי לא אהדריניהו הוה אמיינא נגמר מגיד הנשה דלא נשנית ולישראל נאמר ולא לבני נח דמהא ליכא למיגמר
שהרי לא נאסרה אלא לישראל ובעוד שהיו בני נח נמי להם נאסר ולא לאחרים אלא מדאיתני עבודת כוכבים הוה גמרינן לה: ואשכחן דאיעושו
עובדי כוכבים עלייהו. שבע אומות כדכתיב (דברים יח) לא ימלא בך מעביר בנו
יעקב בעוד שהיו בני נח נאסר להם ולא משצלו לבלל ישראל: והרי יפס סוואר. שאסורה להם כדאמר לעיל (דף יא.) לאו בני כיבוש נינהו. לא
נמנה ארץ לכבוש כי אם לישראל שאף לישראל לא הותר יפת תואר אלא מלחמה ע"י כיבוש: משום דלאו בני מחילה נינהו. שאף לישראל נטונו
על הגול אלא שפחות משה פרוצה אינו נחשב גול צענייהם שעוברין על מדתן שרמננין הן ומחלין על דבר קל אבל בני נח אכזרים הם:

זכמו וגו' ובגלל המועצות האלה וכן בעריות (ויקרא יח) כי את כל
המועצות האל שמע מיניה כי יהיב קודשא בריך הוא מורה לישראל
לא שקליניהו להנך מבני נח ובדקיימי להו קיימי וכל שלא נשנית
בסני נאמר לישראל ולא לבני נח מסני ואילך אע"ג דעד
כייני נטונו עליה מללא הדר תנייה בסני כדאיתא בעבודת כוכבים
שיאלו לקדושה עמדו באיסורין אבל עובדי כוכבים נטלו מהן. ולקמן פריך דילמא להכי לא נשנו דלכני נח הוא דאסירי ולא לישראל ומשני ליכא
מדי דלישראל שרי ולעובדי כוכבים אסור שכשילאו מכלל בני נח להתקדש יאלו ולא להקל עליהם וזהו ליכא למימר דא"כ אמאי
אמני עבודת כוכבים הילך על כרחיך אותה שלא נשנית אינה צדני נח. הילכך אם לא נשנית אבר מן החי הוה אמיינא נעלוה
מבני נח ממתן תורה ואילך: ואנו אין לנו. אזהרה צדני נח ולא נשנית בסני אלא גיד הנשה: ואליבא דרבי יהודה. דאמר בפרק
גיד הנשה (חולין דף ק:) מבני יעקב נאסר גיד הנשה שהיו בני נח קודם מתן תורה ורבנן פליגי ואמרו בסני נאמר ולא להם
אלא שכתב מתן תורה כהנו משה במקום המעשה על העמיד לידע מאיזה טעם נאסר להם ולרבי יהודה גופיה
לישראל נאמר ולא לשאר בני נח דהא בני ישראל כתיב (בנאשית יג.) והא דקאמר הכא דלותן העומדות באיסורין לבני נח לעולם הולך לשנותן
בסני לאו משום דאי לא אהדריניהו הוה אמיינא נגמר מגיד הנשה דלא נשנית ולישראל נאמר ולא לבני נח דמהא ליכא למיגמר
שהרי לא נאסרה אלא לישראל ובעוד שהיו בני נח נמי להם נאסר ולא לאחרים אלא מדאיתני עבודת כוכבים הוה גמרינן לה: ואשכחן דאיעושו
עובדי כוכבים עלייהו. שבע אומות כדכתיב (דברים יח) לא ימלא בך מעביר בנו
יעקב בעוד שהיו בני נח נאסר להם ולא משצלו לבלל ישראל: והרי יפס סוואר. שאסורה להם כדאמר לעיל (דף יא.) לאו בני כיבוש נינהו. לא
נמנה ארץ לכבוש כי אם לישראל שאף לישראל לא הותר יפת תואר אלא מלחמה ע"י כיבוש: משום דלאו בני מחילה נינהו. שאף לישראל נטונו
על הגול אלא שפחות משה פרוצה אינו נחשב גול צענייהם שעוברין על מדתן שרמננין הן ומחלין על דבר קל אבל בני נח אכזרים הם:

תורה אור השלם

1. תורה צוה לנו משה מורשה קהלת יעקב.
2. ושמרתם את חקתי ואת משפטי אשר יעשה אתם האדם וחי בהם אני ויקרא יח ה לא תאכלו.
3. אך בשר בנפשו דמו בראשית ט ד
4. רק חזק לבלתי אכל הדם כי הדם הוא הנפש ולא תאכל דמו ורבנן יב כג

גלוין הש"ס

גם עובד כוכבים שעוסק
בבירה. ע"י מניגה דף יג
ע"י חס"י ד"ה א"ן:

הגהות הגר"א

[א] גם רק חזק לבלתי
אכל הדם זה אבר מן החי
כי הדם הוא הנפש נמחק:

מוסף רש"י

זה אבר מן החי. כלומר
כל זמן שנפשו בדמו לא
תאכלו הנפש. בנפשו דמו
בעוד נפשו בו (בראשית ט
ד) בעוד שהיה הנפש בנפשו
היה דמו לא תאכלו הנפש
(לעיל יג.)